

POSUDEK OPONENTA K DIPLOMOVÉ PRÁCI

Jméno studenta: Mgr. Martin Kováč, Ph.D.

Název diplomové práce: Starokatolické církve Utrechtské unie v ekumenickém dialogu

Oponent: ThDr. Dalibor Jiří Vik, Ph.D.

V Praze, 3. 8. 2021

Předkládaná diplomová práce Mgr. Martina Kováče, Ph.D. má název „Starokatolické církve Utrechtské unie v ekumenickém dialogu“. Podle vlastních slov si klade za cíl „představit, analyzovat, kriticky zhodnotit a porovnat ekumenické dialógy starokatolických církví združených v Utrechtskej únii“. Autor ji žánrově vymezuje jako pohybující se „na pomezí systematickej či ekumenickej teológie a cirkevných dejín“ (s. 9). V širším kontextu usiluje jednak o zpřístupnění výsledků ekumenických dialogů Utrechtské unie českému a slovenskému akademickému prostředí, jednak o jejich zhodnocení, a konečně o obohacení světového ekumenického dialogu o zkušenosti z domácího církevně-teologického prostředí (s. 10).

Práce je strukturována do osmi kapitol a závěru, první kapitolu autor věnuje samotnému historicko-věroučnému utváření Utrechtské unie, každá další samostatná kapitola se pak zvlášť zabývá ekumenickými vztahy s jednou z církví či skupin církví (anglikánské, pravoslavné, římskokatolická, švédská evangelická, syro-malankarská Már Tomá, arménská apoštolská a jednání s dalšími církvemi navazujícími na Bonnskou dohodu). Struktura práce je logická a promyšlená, autor v každé kapitole postupuje od historických a teologických východisek, přechází k citaci a analýze klíčových dokumentů, podle okolností též vztahuje dané údaje k českému a slovenskému prostředí, nabízí také exkurzy a každou kapitolu uzavírá shrnutím.

V práci se pozitivně uplatňuje autorovo zaujetí daným tématem a jeho osobní angažovanost na poli starokatolické teologie a ekumenického dialogu. Ekumenismus se snaží představit nikoli jen jako historický fenomén, který by ke starokatolickým církvím přistupoval jaksi „zvnějšku“, ale jako jeden z rysů k ní bytostně náležejících a spoluutvářejících její identitu, jež se vyznačuje vlastně neustálým hledáním významu „pravé katolicity“ v dialogu s křesťany napříč denominacemi. Je rovněž zajímavé sledovat ve vzájemné komparaci a zde jedinečným způsobem pohromadě, že východiska, motivace, průběhy i závěry ekumenických jednání se v jednotlivých případech mohou významně lišit ve všech těchto svých konstituentech, což vede někdy k poněkud paradoxním závěrům, avšak je tím přesto dosvědčen pohyb a vývoj, který je ekumenickému úsilí vlastní a který poukazuje na jeden z bytostných rysů církve chápané jakožto *ecclesia viatorum*.

Práce splňuje formální požadavky na tento typ kvalifikační práce kladené. Zvláštní pozornost zasluží seznam použité literatury, který v případě primárních zdrojů čítá 27, v případě sekundárních zdrojů 84 položek, jež byly užity v celkem 216 poznámkách pod čarou. Z toho všeho

lze snadno vyčíst (i kdyby to autor sám v práci výslovně neuvedl), že se jedná o téma, kterému se autor dlouhodobě věnuje badatelsky i publikačně a má je dobře promyšleno. Nabízí čtenáři poctivě zkompilevané a prameny bohatě podložené kompendium ekumenismu starokatolických církví, které dle mého soudu dobře poslouží jako odrazový můstek každému zájemci o další bádání v oboru, jakož i zájemcům o toto téma mimo akademickou obec.

Navrhuji hodnocení: 1 - výborně.

Dalibor Jiří Vik